

5773.

B. C. D.
DISSERTATIO MORALIS
DE

DISCRIMINE

JURIS GENTIUM

A
JURE NATURALI,

Quam

Inclutæ Facultatis Philosophicæ
consensu, in famigeratissima Lipsiensi
Academia

benevola ac placida Eruditorum censura
submittent

P R Æ S E S

M. JOH. DAVID Schwertner/

SS. Th. Baccalaureus

&

AUTOR-RESPONDENS

ABRAHAM Ziegler / Lucc. Lusat.

Ao. M. DC. LXXXV.

D. XI. Martij

LIPSIÆ,

Typis KRÜGERIANIS.

1685 27
III. 16

8

2

J. B. 1685

27

BIBLIOTHECA MORGANA
DE
DISCRIMINE
JURIS GENTIUM

JURIS GENTIUM
L. I. DE JURE BELLETRICIS
L. II. DE JURE BELLETRICIS
L. III. DE JURE BELLETRICIS
L. IV. DE JURE BELLETRICIS
L. V. DE JURE BELLETRICIS
L. VI. DE JURE BELLETRICIS
L. VII. DE JURE BELLETRICIS
L. VIII. DE JURE BELLETRICIS
L. IX. DE JURE BELLETRICIS
L. X. DE JURE BELLETRICIS

M. JOH. DAVID SCHNEIDER
22. THE BACALONIA
ABRAHAM GENTILIS DE JURE
M. DC. LXXX

THE REPERIENS

J. P. ...

C. B. D.

Th. I.

Ravissima est Præceptoris Nostri Maximè Reverendi Dni, D. Alberti admonitio, non esse confundendum Jus Gentium cum Naturali & Positivo sc. Civili; etiamsi contingat, ut Naturæ sancita cum statutis Gentium circa unam eandemqve rem interdum occupentur, quoniam hoc ipsum potius in causâ sit, ut duo hæc Jura eò cautius à se invicem secerni debeant. Comp. Jur. Nat. Part. II, Cap. XVIII. §. 1. p. 238. seq. Obtinuit sententiæ autoritas simul ac veritas, ut operæ fore pretium pataverimus, si discrimen illud, quod Juri Gentium cum Jure Naturali cumprimis intercedit, diligentia paulò curiosiori rimaremur.

II.

Brevitatis verò rationem habituri, temperamus nobis à prolixa Terminorum, quos Quæstio involvit, descriptione. Paucis ubique mens nostra patebit: Et Juris quidem vox in ista sumitur latitudine, ut Legem pariter ac moralem facultatem denotet. Vid. Grot. de Jure Bel. & Pac. p. 2. seq.

III.

Natura idem hoc loco est ac ratio hominis, sumptâ denominatione à Subjecto proximo & immediato, Conf. Dn. Ziegl. Not. ad Grot. in Prol. p. 4. Huic Natura Naturans primitus implantavit justî & recti cognitionem, cujus rudera atqve reliquiæ naturaliter hodiè cum anima propagantur. Usus autem Jus Naturale

A 2

vocari

vocari maluit, quàm Jus rationale, vel Jus humanæ rationi inſitum, quia ſub vocabulo Natura ſimul Autor & ortus propagationis-que modus hujus Juris innuuntur.

IV.

Voce denique Gentium, remotis Angelis ac dæmonibus, homines tantummodo ponimus: quos tamen Nationis, ætatis, ſexus, morum, ſtātūs, immunitatum & privilegiorum diverſitas à ſe invicem vel diſtingvit, vel diſtingvere poteſt.

V.

Num talia Jura exiſtant, oſtendendum nunc eſt. Prius nempe Jus Naturale pauciores noſtrō quidem ſeculō in dubium vocant: neque etiam ſanæ mentis eſſet, hac in parte diu hæſitare. Penſitemus ſaltem nobiſcum, ſanctiſſimum Creatorem non potuiſſe creaturam præprimis rationalem producere, ſanctitatis omnino vacuum, h. e. ſine ordinatis affectibus, ſine appetitu cognoscendi Conditorum, & ſine deſiderio, gratitudinis loco ipſum piè venerandi, cumque aliis, quos Naturæ comendaret æqualitas, tranquillè vendi, unò verbō, ſine principiis moralibus, qui eandem, ut rationalem, ſine principiis intellectualibus creare, potentiâ ſuâ indignum ratus eſt: Jam verò meliorem eſſe longè præſtat, quam doctiorem. Eſt quædam non ſcripta, ſed nata Lex, faſtus eſt Cicero Orat. pro Milone: quæ non didicimus, accepimus, legimus; verum ex Nat. ipſa arripuimus, hauſimus, expreſſimus, ad quæ non docti, ſed facti, non inſtituti, ſed imbuti ſumus. Quid ab eo expectare potuiſſemus? ſi vel extremis ſaltim labris revelatam in ſacro Codice veritatem deguſtaſſet, ubi perſpicua de concreata Divini Numinis imagine doctrina inſinuat, quorſum cum Naturalibus moralia quoque, quibus ad vitam honeſtè decenterque tranſigendam dirigimus, rectiſſimè referimus. Sed hanc materiã tam ſolidè à Domino Alberti elaboratam eruditus orbis admiratur, ut poſt Homerum Iliada ſcribere videretur, ſi quis illi prolixè veſit immorari: Plura argumenta pro Exiſtentia Juris hujus communicabit Herebordus Diſp. ſelect. Volum. I. Diſp. 47. Th. 2. it. Exercit. Eth. 62. Th. 5. Verbō: Gentes τῆ Φύσεσιν faciunt τὰ τῆ φύσεσ; actio autem, naturã talis, aliam obligationem non præſupponit.

Hoc Jus non incongruè definitur per Regulam actuum moralium, à Deo creaturæ rationali creationis tempore habitualiter impressam, hodiè post lapsum cum imaginis divinæ reliquiis, tanquam istius habitus analogum naturaliter propagandam, quid deceat, quidque liceat indicantem, & ad istud agendum, ejusque contrariam sedulo averfandùm obligantem. Prolixam hujus Definitionis diductionem Lectori suppeditare potest Praefidis Dissertatio de Jur. Nat. Immut. An. 1684, Lipsiæ habita. §. 27.

VII.

Jam etiam *τὸ δῆλον* Juris Gentium vindicandum nobis est. At sub considerationem nostram hic non venit Jus Gentium improprietate, i. e. Lex alicujus civitatis in particulari, qualis acceptio perperam placet Hobbesio Lib. de Cive C. XIV. §. 4. Sic enim cum Jure Civili confunditur, quæ Juris species fori nostri non est. Nec accipitur à nobis in oppositione ad instinctum naturalem, omnibus animantibus inscram: Quemadmodum Juris Romani Scriptoribus Jus audit homini proprium. Quod Naturalis ratio inter omnes homines constituit, id apud omnes peræquè custoditur, vocaturque Jus Gentium. §. I. Inst. de Jur. Nat. Conf. Becmannus in Med. pol. p. 12. Ubi vice versâ Naturæ Jus bestis & homini commune creditur, si nimirum verba Autoris, prout jacent, sunt intelligenda: Nam hæc acceptio confusio nem cum Jure Civili parit, cum utrumque homini utique sit proprium, item homines agnoscat causam & principium. Neque etiam extra ocellas vagaturi, in ista latitudine acceptam volumus vocem hanc, ut Jus commune omnium hominum designet, sive strictius acceptum Naturale sit, sive gentium; uti in §. pen. Inst. de Jur. N. G. & C. occurrit. Sed strictam illam & propriam significationem nostram facimus, quam in Leg. 47. & 64, ff. de Cond. indeb. invenimus, Quod nempe plures Gentes non fortuito, aut per imitationem sed quasi ex compacto & usu id exigente inter se constituerunt. Vel sicut Leg. I. §. 4. ff. h. t. & §. 2. Inst. de Jur. N. G. & C. habetur, quod Gentes humanò usu exigente, & humanis necessitatibus constituerunt. Quæ verba rectè de Jure Gentium propriè dicto accipi, asserit Dominus

Rachelius Dissert. de Jure Gent. Th. I. p. 233. Etiam si verò Jus Civile etiam complectitur statuta quædam, à communi vel necessitate vel utilitate introducta; tamen ea non obligant sub hoc formali, sed eatenus saltem, quatenus auctoritatem Nomothetæ veneramur. Dantur enim res, ad quas duplex est Jus obligare potest tum Gentium tum Civile; sed aliò, pro cuiusvis Juris ratione, respectu.

VIII.

Jus Gentium est (inquit Grocius Lib. I. de Jur. B. & P. p. 7.) quod Gentium omnium aut multarum consensu vim obligandi accepit. Nobis aridet sequens declaratio: Jus Gentium est Jus circa res morales prius indifferentes, usu & necessitate svadente occupatum, ob populorum consensum ad agendum vel non agendum obligans & facultatem agendi & possidendi in vitæ socialis commodum tribuens. Actale Jus existere à nobis affirmatur, ita ut non solum Natura hominibus suum Jus ingenerasse censenda sit, quò quatenus homines sunt obligantur; sed etiam ipsum genus humanum varia jura positiva pro suo arbitratu constituisse putetur, non tantum ea, quibus in unaquaque Rep. subditorum obedientia Imperantibus obstringitur, sed etiam, quibus istud humanum genus, in liberas gentes & diversas Resp. distributum, pro communi obligationis vinculo utatur, atque ad eò populi his placitis, mutuà fide subiacis, in societate contineantur.

IX.

Probat istud primò Necessitas, resultans ex conditione materiæ: Cum enim Resp. una vel libera gens in alteram nihil auctoritatis habeat, pactis omnino arbitrarium tale Jus constituendum est, cui ab omnibus, quibuscum agendum aliquid est, obsequium præstetur. Id quod Civile non est, quoniam Jus Civile non propter pactum, sed propter Auctoritatem illius obligat, qui *τὸ Κόμισον* in Republica obtinet: Talis autem respectu plurium Rerumpub., quas diversum regimen separat, non datur. Confirmat secundò Experientia: Gentes non paucæ sibi pari fide multa præstant mutuò, non ob honestatem Juris Nat., quam non attendi, docent exempla allata apud Becm. Dissert. II. Polit. Paral. de J. N. §. 6. nec impulsu Juris divini positivi, solis hodiè Christianis proprii; ergo vi utilitatis vel necessitatis

fratis, (nuda hoc non præstat imitatio, quæ difficulter consistit cum harmonia actionum apud gentes perpetua ac propemodum universali: Neque sola objecti materia, quæ indifferens in hoc Jure est, adeoque contingenter determinatur ad certam moralitatis speciem, contingenter etiam tollitur ac variatur,) quam pactis communiunt, sine summo dedecore ac formidine talionis haud disrumpendis. Favet aliquomodo nostræ sententiæ ipse Pufendorffius, Elem. Jurisp. Def. 13, §. 25, p. 383. asserens, tacito quodam consensu inter plerasque gentes consuetudines quasdam circa bellum usurpari, viderique illas continere obligationem ex pacto saltem tacito ortam. Unde colligit Rachelius, actus bellicos non solo Jure Nat. regi, sed insuper ex tacito Gentium consensu normam iis esse præscriptam, quæ obligationem continet. Accedit confessio Gentium & provocatio ad Jus Gentium: Sic Romani, referente Plut. in Numa, conqueffi sunt, contra Jus Gentium adversus se arma esse sublata, non indicto prius bello, cum tamen Ælianus ex Platone doceat, à Natura indici non à caduceatore bellum, quod ad propulsandam vim suscipitur: et certè Juris Naturalis hæc est liberalitas, ut vindicandi potestatem concedat illi, qui ex proposito fuit læsus, & cui justa pro injuria satisfactio denegata est. E. Jus Gentium propriè sic dictum intellexisse, non Naturale putandi sunt.

X.
Quod si in dubium vocas, an veri simile sit, consensu Gentium Jus aliquod esse constitutum. Differunt certè Gentes in iis, quæ Juris Nat. sunt, quantum major erit dissensus circa materiam, Juri Gentium propriam. R. In Definitione non omnes præcisè in toto orbe gentes, ne unò quidem homine exceptò, ad constitutionem Juris Gentium requisivimus, sed plerasque; idque non ex absoluta indifferentia ad utrumque oppositorum seu libertate, sed ordinata & secundum quid tali fecisse, scilicet prout conditio subjectorum, actuum atque temporis id svasit fieri, vel omitti permittit. e. g. qui nullum ex inviolabilitate Legatorum sibi promiserunt usum, si de facto negligere & non observare eam potuere quidem: Interim tamen non sequitur, quòd Juris non sit apud reliquas Gentes, quarum inter est, Legatos, ut tales, apud Eum, ad quem sub isto

isto titulo sunt missi; immunes præstare à lædendi libidine. Sicuť ergo non valet: Hoc vel illud apud omnes homines est receptissimum, ergo est Juris Gentium: à conjugiorum enim consuetudine nulli populi sunt alieni, neque tamen absurditate careret assertio, Jure Gentium eam esse introductam. Ita laborare quoque videtur Consequentia: Universalis Gentium consensus abest, igitur nullum datur Jus Gentium. Jus Gentium enim constituit consensus Gentium vel tacitus vel expressus in rem vel actam quendam non simpliciter consideratum, sed ob id maximè receptum, quia naturalem rationem habet; in quantum ea ad communem Gentium utilitatem, ad tuendam nempe societatem spectat, etiamsi non illicò ab omnibus etiam gentibus similis vel talis actus aut res recepta sit, quod uberius declarat Antonius Faber in Jurisprud. Patin. Tit. de Jur. Gent. It. Vinnius ad §. 1. de I. N. G. & C. n. 2. Conferatur etiam Rachelius Tract. de Jur. N. & G. p. 244. §. 11. 12. It. Mevius in suo Prod. Insp. 5. n. 5. Jus hoc dicitur omnium Gentium, non quòd aut omnes Gentes in illud consentiant, aut receperint, sed quòd pro justitia, pro pace & salute omnes eò opus habeant, seu quòd ad communem utilitatem spectet. Non prætereundum quoque est consequentiæ vitium: Jus quoddam aut Lex sæpe negligitur, ergo Lex plane non est; sic è numero Legum excluderentur præcepta quædam Naturalia, à Tyrannis & aliis, adversus conscientiaæ stimulos obduratis, rarò observata. Porro etsi origo unius vel alterius Legis, nec non propago illius juxta seriem temporum de Gente in Gentem, usu facta, demonstratu perquam est difficilis, sufficit aliunde fieri manifestum, Jus Gentium obtinere hic & alibi. Cujus quidem aliqua Capita tantà non sunt constantia, quominus in desuetudinem abire possint, vel ob usum non ad eò insignem in Rebusp. liberis ad se invicem relatis, modò consensus illarum adsit, quarum utilitas sancitorum istorum sive abrogatione sive ulteriore duratione nititur; vel ob temperamentum Æquitatis Naturalis, si videlicet Juris Gentium ejusdam nimius sit rigor, non præjudicante iniquò vel impiò aliorum dissensu.

XI.

Declaratum hætenus Jus Gentium confunditur ab aliquibus par-

partim cum Jure publico, quod illius primaria velut cura se extendat ad Jura Majestatis, quorum pertinet Jus belli, pacis, foederum &c. Sed non attendunt illi, quod Jus Gentium occupetur circa ejusmodi jura generaliter saltem & in actu signato; Jus vero publicum ea spectet in actu exercito seu cum restrictione ad determinatum subiectum, certam videlicet Remp.; partim cum Prudentia Politica, ob id, quia Politica satis generaliter & sensu irrestricto tradit paulo ante nominata Majestatis jura; Interim hoc discriminis subest, quod prudentia statistica non praecise ad vinculum Juris oculos dirigat, quemadmodum Jus Gentium; sed saltem commodum Reipublicae expendat, e. g. num expediat hoc tempore contra hostes bellum suscipere &c. Jus vero Gentium praeter usum & non usum aliquam simul insinuat obligationem; partim cum Jure Civili Conf. Th. 7. & Grotium Lib. II. de J. B. & P. c. 3. n. 1. & 26. It. c. 3. n. 5. ibidem observantem, interdum Jura quaedam obtinere apud plures Gentes tanquam domestica & civilia, sicut ea appellat Seldenus Lib. I. de Mari clauso c. 3. non ut Jus Gentium, proprie dictum; quia istas gentes vinculo morali adversus se invicem non obligant, quae Juris Gentium natura est; partim cum Jure demum Naturali, sed Jurium ultimò nominatorum diversitatem ostendere, instituti nostri imprimis nunc est.

XII.

Idque affatim docebit dispar Definitionum ratio, quas illis supra aptavimus Th. 6. & 8. Diversitas enim definitionis testatur de diversitate definiti, quod est principii Logicis clarum est. Ista enim causas & principia essendi proxima explicant, quae pro ratione essentiae suae effectus producant. Sicuti haec omnia meliorem nunc declarationem indispicentur.

XIII.

Agmen ducat Causa Efficiens proxima, quae semper in uno effectu tantum est unica: Quorum igitur causae totales ejusdem ordinis essentialiter sunt diversae, illa ipsa sunt diversa. Notanter dico totales, possunt enim Causae efficientes sociae & conjunctae unius effectui plures dari, quae ad illum producendum concurrant, licet sint ejusdem ordinis & speciei, sed partiales v. g. idem pondus

B

tra-

trahitur à duobus equis coordinatis non subordinatis, cum unus non dependeat ab altero vel quoad existentiam, vel quoad causalitatem: Dico etiam ejusdem generis; diversi enim ordinis totales causæ v. g. superiores & inferiores, universales & particulares, principales & instrumentales, proximæ & remotæ in subordinatione, ad ejusdem effecti productionem concurrere omnino possunt: Ista verò in Jure Naturali, de cujus ortu hoc loco sermo est, Deus merito censetur, immediatè cum imagine sua justitiæ ac rectitudinem mentis peculiarem homini habitualiter conferens. Ratio movens à priori interna essentialis Dei justitiæ fuit, atqve sanctitas, externa conditio rationalis creaturæ, quam sine omni ordine & directione vi omnisapientiz suæ condere non potuit Deus. Ratio causandi omnisapientiz est potestas in creaturam, obligandi eam sibi, ex beneficio creationis orta. Causalitatem ipsius Spiritus sancti stylus designat, videlicet descriptionem Juris Nat. in corda Rom. II. 15. h. e. concreationem habituales notitiæ ac voluntatis firmæ & efficacis agendi, quod Deo placet. Nulla hic hominis cooperatio, utpote qui in prima Juris Nat. collatione purè passivè se habet; Bene tamen activè se gerit in Constitutione Juris Gentium, & quidem prout in societate existit. Nam Gentes, in plures societates & liberas Resp. distributæ (non una, quæ quidem ad Civile Jus condendum sufficit, hic satis est) influunt in effectum istum, concurrente quidem simul etiam Deo, sed generaliter tantum, non, quod in sanctione Juris Nat. contigit, specialiter. An omnes Gentes suum conferre teneantur, ut tale demum Jus progeneretur, Th. X. jam exposuit. Moratiores postulat Dominus D. Alberti p. 2. Comp. Jur. N. Cap. 18. §. 6. Conf. Becmannus Med. Pol. Diss. II. §. 4. *Causa προηγουμένη* est Charitas ordinata & recta, quanta quidem homini post lapsum inesse potest, quæ in id omne feruntur Gentes, quò conserventur, perficiantur & ampliantur. Causa verò *προκαταρτική* est statui corrupto propria & inseparabilis ab illo indigentia, cui succurrendum, quæ quæ emollienda & emendanda est, quantum fieri potest. Ideò, inquit Becmannus suscipimus bella (quæ jure Gentium introducta sunt L. 5. ff. de J. & J.) quia societatem nostram ab aliorum injuriis liberam esse volumus.

Ideò

Ideo servitus eodem Jure secundum c. 1. & princip. Inst. de Libert. invasit, quia societatibus aliter consuli non poterat, nisi opera singularum aliquando sublevarentur; nec singularibus personis aliquibus bene est, nisi operam suam aliis elocent. Ratio causandi est facultas sibi invicem per pacta limites ponendi, ac leges praescribendi, Juri Nat. ac Civili non adversas: Quam enim libertatem Natura Legislatoribus permittit, ut illi actiones Jure Nat. vel tam manifeste vel simpliciter non comprehensas Legibus suis determinarent, eam vel privati vel integræ Resp. ab utroque Jure hodiè habent, ut se invicem conventionibus certis obstringere possint. Causalitas est libera Gentium, sed cum consensu reliquarum, ad quas usus exinde vel damnum redundat, introductio Jurium, factis & exercitiò stabilita, quando nempe plures populi id agunt, quod conformitatem cum sociali natura habere omnium consensu ac ratihabitione tacitâ atque approbatione practicâ, imitatione, toleratione, repetitione ejusdem facti &c. intelligitur. Media introducendi sunt pacta, de quibus vid. Th. XVII. Norma agendi sicut in Jure Nat. erat ipsa Dei sanctitas & essentialis justitia; ita hîc est primariò recta ratio, prout homini adhuc est reliqua, & secundariò Usus & commodum plurium Gentium liberarum, sed conjunctim spectatarum, & quatenus una alterius ope indiget.

XIV.

Materiam quod attinet, Ea vel est in qua, vel circa quam, vel ex qua. Ista si Jus Naturæ ἐκ τῶν spectes, tum Angeli sunt, tum homines, atque hi, missis jam prioribus, in statu tum solitario tum sociali constituti, qui cum ipsa Natura tanquam subjecto inhaesionis ipsa propagant accidentia, quorum classi Nat. Jus annumerandum est. Conf. Th. VI. Juris Gentium materia subjectiva tantum sunt homines, ad se invicem ut socii relati, item in Rebusp. jam viventes, hodie ad recipiendum istud jus in genere omnes apti nati, in specie tamen respectu hujus vel istius axiomatis plures quidem, sed numero indeterminati. Unde Grotio distinctio videtur emeruisse in Jus Gentium Universale & Europaeorum Lib. 3. c. 4. n. 16. item in Jus omnium & meliorum Lib. 3. c. 6. n. 3. A quo parum abludit Rachelius, distingvens inter Jus Gentium commune & pro-

prium; Th. 23. de Jur. Gent. It. Conringius Disp. de Legibus Th. 24. asserens, dici utiqve id ita posse Jus, quod non solum plerasqve sed interdum duas minimùm gentes intercedit; locò exempli Constitutum Hispanorum & Bataavorum allegat, ut bellò captus à captore suo unius mensis spaciò se redimere possit. Etenim, ita mentem ulterius declarat, cur hoc Gentium Lex minùs æstimanda sit, quàm illud, quò olim, ut capti capientium hostium servi fierent, obtinuit, non video. Hi homines ut sint subjectum Juris Gentium, alius efficit respectus, ab eo diversus, quo Thef. antec. considerabuntur; nimirum novum non est, unam rem & principium & esse subjectum, quod à *arrodianis* suo comprobant exemplo.

XV.

Materia ex qua Juris Nat. sunt axiomata, semper & perpetuò necessaria, præsentibus nempe iisdem circumstantiis, de quibus canon aliquis loquitur. v. g. Depositum est reddendum, Nemo lædendus. Qui Canones ex *εχέσει* & habitudine rerum, quæ ex decreto omniscientiæ divinæ talem & non aliam habent naturam, ad se invicem, emergunt. Juris Gentium verò sunt itidem axiomata præceptiva ac prohibitiva, sed ex hypothesi saltim utilitatis ac status modernæ, adeoque contingenter vera, non tantum ratione voluntatis humanæ, sed simul etiam ratione conditionis vitæ, nempe socialis. Ista Juris Nat. *ἀξιώματα* semper se habent, ut dirigentia, immediatè enim processerunt ex Omniscientiæ, Omniscientiæ & Sanctitate Muminis; hæc sese habent ut dirigenda, Conf. Dominus Alberti c.l. §. 17. ubi ex Grotio annotat, temperamentum Juri Gentium rigidiori aliquando esse necessarium. Videatur Lib. Ejus III. de J. B. & P. & conferatur Cap. IV. cum XI. Cap. V. cum XII. Cap. VI. cum XIII. Cap. VII. cum XIV. Cap. VIII. cum XV. Cap. IX. cum XVI. Ista se habent ut superiora & præsupposita; hæc ut inferiora & subsequenta. e. g. Contractus sunt Juris Gentium, ad eos enim nos stimulavit humana indigentia, Jure Gentium, ergò contractus immediatè sunt inviolabiles, quoniam in Jure Naturæ superius istud & præsuppositum habetur axioma: Fides sit inviolabilis. Sic immediatè & formaliter ex Jure Gentium fluit incolumitas Legatorum intermæcrata, etiam si fortè Juris Naturalis non

non aded sint observantesibi locorum, ubi sanctimoniam ipsis conciliat Legati officium; quoniam societatis commodum aliter intratu impossibile est, nisi personæ tales in tuto sint, qui conjungendis dissidentium animis operam navant utilissimam: Sed mediocriter tamen & reductivè hoc Juris Gentium sancitum ortum debet superiori cuidam Juris Natural. præcepto, quod tranquillitatem omnibus inculcat.

XVI.

Materiam circa quam seu Objectum Juris Natur. constituunt res per se honestæ vel inhonestæ v. g. Honorare Deum, blasphemare Deum; tamen si honestatem suam non habeant nisi dependentem, quia præsupponunt conformitatem cum intellectu divino practico, sicut ipsum Jus Natur. Deum Legislatorem agnoscit, quod ulterius declarat Dn. D. Alberti Comp. J. Nat. P. I. C. 1. §. 39. Juris Gentium objectum è contrario in se quidem & abstractivè est indifferens. Id. P. II. Cap. 18. §. 7. v. g. Bellum, remotis circumstantiis moralisantibus, nudè consideratum, item Captivitas &c. sunt indifferentia, & pro ratione circumstantiarum, temporis scilicet loci ac personarum vel ad bonum inclinare possunt vel ad malum. Istud tamen objectum communi Reip. ului in tantum arridet, in quantum legitimè adhibetur vel exercetur: uti iterum se habent bella, captivitates, servitutes, dominiorum distinctiones: Etiam si enim hæc omnia, simpliciter considerata, à societate humana prorsus abesse debere videantur, tamen nunc summâ urgente utilitate, quin etiam necessitate usurpantur, cum alioqui improborum multitudine res eò rediret, ut neque inter bonos constare societas posset: Quæ enim e. g. pax foret cum improbis, si bella non essent? Et quis bellorum constitueret finem, in quæ multi populi tam præcipientes ruunt, nullò mortis periculo deterriti? nisi servitutem ac captivitatum opprobria timerentur etiam ab ipsis vitæ contemptoribus. Vid. Ant. Fab. Jurisprud. Papin. c. l. Huc spectat nummus, instrumentum commerciorum aptissimum, quod indigentia pariter & usus introduxit, cum simplex rerum permutatio non unò labore incommodò, deficiatque non rarè, ubi alteri non est, quod alter desiderat. Quæ de re videatur Aristoteles, causas adducens, quibus non tam moti quàm adacti homines, nummi

B 3

usum

usum amplexi sint. Lib. I. Pol. C. 6. p. 31. it. Lib. V. Nicom. c. 5. §. 48. 49. Et Lib. IX. Nicom. C. 1. §. 3. it. IV. Nicom. C. 1. §. 4. Quia & materia magna est commoditas, quippe quæ detrita non vilescit, sed internâ bonitate commendabilis, eandem vel ejusdem pretii mercem aliô tempore vendenti iterum potest conciliare. Hominum igitur pacto & convento numinus sua debet incunabula, hanc ob causam *vôυσμα* dictus à Legis vocabulo, quia non naturâ sed Lege seu institutô humanô valet, & pro hominum arbitrio existimationem suam amittere potest, Conf. Arist. Lib. V. Nic. C. 5. §. 29. & 47. ubi inquit, *ἡ ἀποθέσεις* ex positione hominum esse. Conf. Rachel c. 1. §. 109. 111. 114. 116. Huc referri quoque debent obsides; securitatem enim concedere, Juris Nat. est, sed modus hic prospiciendi per obsides ex arbitrio hominum invaluit. It. Belli denunciatio, conferatur Plut. in Numa, & Grotius Lib. III. c. 3. n. 6. Rachel. §. 98. c. 1. Similiter remotivè scilicet ad Jus Gentium remotivum, tela venenô inficere, aqvas hostium venenô corrumpere, pestilentiam inter hostes incitare, & quæ alia, moratoribus crudelia, in usu sunt, Conf. Valer. Max. Lib. III. c. 8. Armis bella non venenis geri debent. Et Silius apud Rachelium inquit: Ferrum venenô infamatur; cujus tamen rei Jus Naturæ nullam immediatè habet rationem. Grot. Lib. III. c. 4. Rachelius c. 1. §. 47. It. istud inter Gentes jus ut securitas hodiè tubicinibus tribuatur, qui ultro citroque à belligerantibus tanquam internuntii mittuntur. De Legatis propriè dictis superius egit Th. X.

XVII.

Forma hujus Juris est obligatio, orta ex pacto & compromisso tacito; ubi Naturalis Juris forma vice versa obligatio quidem est, sed ex natura & conditione rei ipsius proveniens. Per obligationem enim Lex talis est; Sicut non obligatio non Legem & libertatem infert, quam Lex lata limitat & circumscribit, ejusque exercitium moraliter tollit. Postquam igitur Gentes Logicâ naturali, quæ omnibus hominibus congenita est, usæ, hoc vel istud committendum vel ommittendum unanimi etsi tacitô consensu vid. Vinnius ad §. 2. Inst. de J. Nat. G. & C. n. 2 (expressus enim ob moralem impossibilitatem, quæ vel conatum celebrandi conventum omnium gentium improbat, non intercescit) in Practicis, haud aliter ac in Theoreticis

oreticis de dicendo metallis pretio, concluderunt; obligarunt se su-
osve posteros, ut, quam diu duret iste rerum ac personarum status,
sancitis refragari sine delicto non liceat; idque tanto magis, quan-
to clarius subscriptisse videntur Majorum placitis & pactis, quo-
rum numero ac ordini se addicunt. Contingit enim, inquit Dn.
Pufendorffius Lib. 3. C. 6. §. 2. de J. B. & P. ut consensus citra signa,
uti sunt voces, literæ, nutus ex ipso negotio & aliis circumstantiis col-
ligatur; dat exemplum: Siquis peregrinus in civitatem, externos ami-
ce tractare solitam, amica sub specie accedit, etsi nunquam expres-
se fidem dedit, tacite tamen ex ipso accessionis actu compromisisse
censetur, quod pro ratione status sui sese Legibus illius civitatis ac-
commodare velit; unde & ipse vicissim ab eadem defensionem ju-
stitiæque administrationem stipulatus est. Sic qui in diversorio ad
mensam accedit, etsi nullum cum hospite verbum circa pretium ci-
bi commutet, ex ipso tamen actu suo in solutionem ejus consensisse
intelligitur. Quod autem statuta ex pactis orta obligent, inde est,
quia ex declarata Paciscentium voluntate uni in alterum Jus quæsi-
tum suppetit, ita ut pro lubitu poenitere non liceat. Qui igitur pa-
cta non servat, commodissimum firmissimumque societatis vincu-
lum lædit. Vid. Puf. El. Jurisp. L. II. Obs. 4. §. 29. It. Lib. VII. de
Jur. N. & G. Cap. 2. §. 10. & Lib. III. c. 4. §. 1. p. 311. Quemadmodum
verò ipsa obligatio ex pactis oritur, ita his sublati, eorum videlicet
consensu, qui iniverant antè, tolli utique potest. jung. Th. X. Quibus
non adversatur, quòd pacta ut plurimum sint æqualium, adeoque ob-
ligatione careant, ad hanc enim non requiritur præcisè autoritas
superioris, sed sufficit etiam nundus convenientium consensus Quæ
ob rem etiam frustrà objicitur: genti liberæ in aliam nullum re-
stare superioritatis Jus, adeoque nec facultatem dicendi Legem, sub-
ditos obligantem: Negamus enim, hoc tantummodò requiri ad obli-
gationem, si enim placeat pactis se obstringere, non requiritur supe-
rioritas, ait Dn. Puf. Elem. Lib. I. def. 12. §. 12. Cuilibet homini homo
quilibet obligari potest, saltim naturaliter non civiliter idem ib. §. 18.
Plura, quæ huc faciunt, suggeret Wolfgangus Textor Synops. Jur.
Gent. Cap. I. n. 4. p. 2. Inquis, sed hoc loco desunt pacta. Resp. Ex-
pressa, concedo, de facitis id nego. Hæc verò sunt, docente Dn. Pu-
fendorff. El. §. 23. c. 1. Solâ etiam voluntate ex negotii natura præ-
sumptâ.

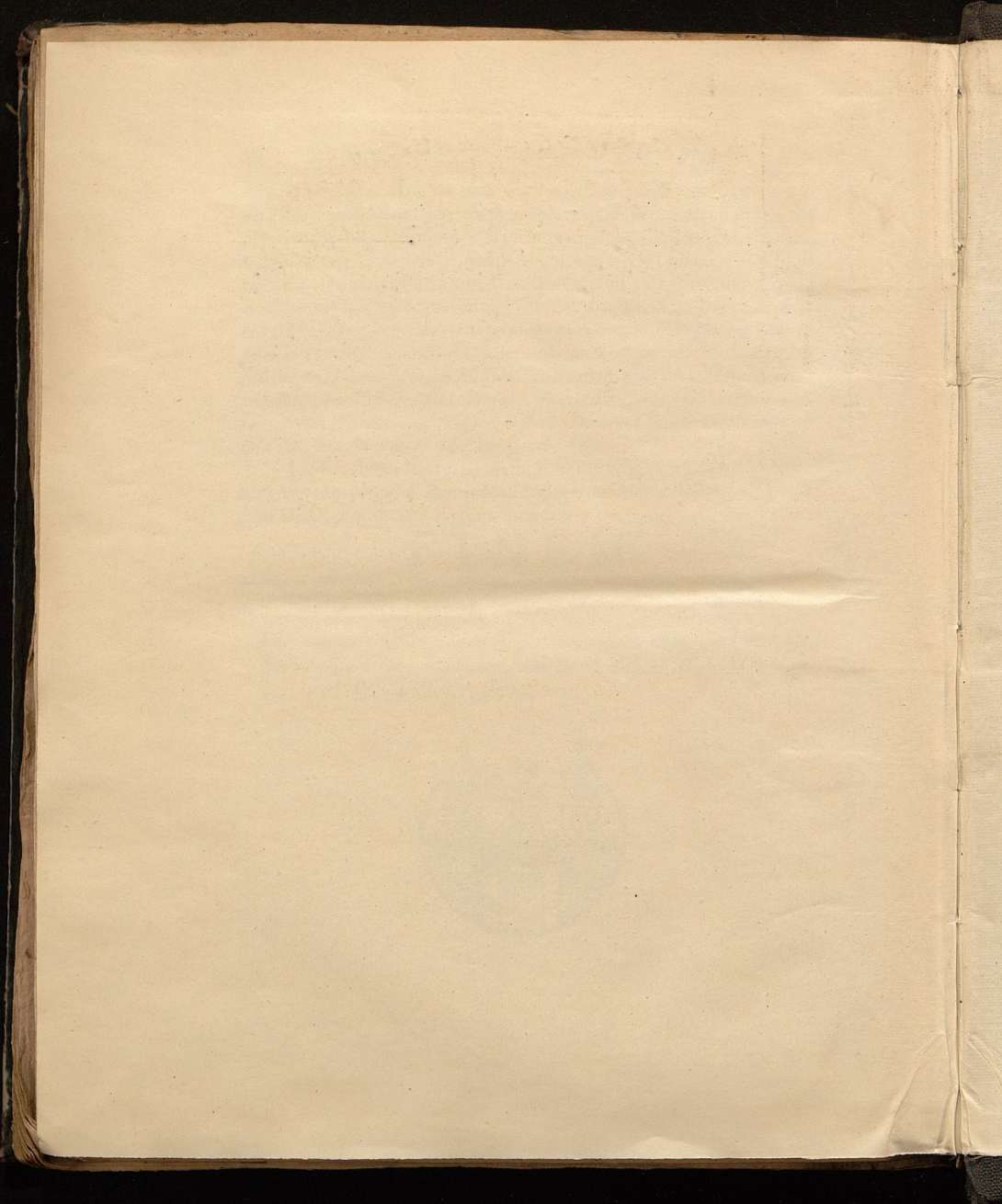
sumptâ. Jam verò usus hujus Juris sufficienter voluntatem Gentium indicat, non tam scriptis quàm factis declaratam, adeoque dum hoc vel illò in negotiis jure utuntur, non possunt non simul velle, ut obliget. Vid. Textor c. l. n. 5.

XVIII.

Observamus quoque tandem diversa adjuncta: Naturale enim jus est necessarium ob dicta Th. XIII. Jus Gentium est liberum ob causas ibidem allatas. Illud est perpetui valoris ac universale vid. Th. 4. it. 14. Obligat enim hominem tum rectum tum corruptum, tum solum tum socium, non quidem secundum omnia præcepta sua actualiter, bene tamen habitualiter: Hoc soli homini corrupto superaccessit, quatenus societatem colit. Illud est honestum per se adeoque immutabile, quia, iudice Deo, quod semel malum est, nunquam honestum evadit, observante id contra Mevium, hac in parte cespitante Rachelio Tract. de Jur. Nat. §. 56. p. 53, Conf. Osiand. in Typ. Leg. Nat. Th. 48. & ad Grot. Lib. I. Cap. 1. n. 10. obs. 3. p. 180: Hoc per accidens saltem & quasi per aliud honestum est, quatenus Juri Nat. expressè non refragatur, ex quo potius remotè derivari debet; Directè enim ex indigentia nostræ rationis promanare, dictum est suprâ. Th. 13. Conf. Becm. dissert. 2. §. 8. & §. 7. Est quoque mutabile prout hominum status & usus mutantur, Th. X. Conf. Rachelius J. Gent. p. 304. §. 88. itid. Th. X. circa finem. Imprimis abrogandum est Jus Gentium putativum Rachel. c. l. p. 281. quod Grotius vocat externum; item iniquum & mitigandum esse docet. Lib. III. C. 11. usque ad 16. Dominus Alberti periculosam nominat Juis licentiam c. l. Part. II. Cap. 13. §. 17. Quæ pietatis Christianæ directorio subjicienda est. Rach. de Jur. Gent. p. 88. Statuta Juris Gent. veri actû variantia circa captivos ostendit Grotius L. III. c. 7. n. 3. Circa corporum demortuorum extrema officia, refert Cic. Lib. II. de Leg. n. 56. & 63, & Becm. dissert. II. de Jur. Nat. §. 6. It. Herodotus in Thalia Cap. 18. Circa usum telorum venenò infectorum. Sigonius de Regno Italiæ Lib. XVIII. p. 74. & Val. Max. Lib. 3. C. 8.

XIX.

Hæc sunt B. L., quibus animi nostri sententiam circa Jus Gentium & circa discrimen ejus, quò à Jure Naturali separatur, theticè plurimum, aperire libuit, obiter saltem inspersis ad *divinam revta* Aversariorum responsionibus, quorum splendida nomina ut fieret calamus, modestia efflagitavit. Cæterum si hinc & inde aliquid humani passâ est, materiæ ponderi parum apta, iudicii imbecillitas, veniam nobis pollicemur eò faciliorem, quò candidius sumus mutatur sententiam, meliora edocet. Faxit autem Deus omnis justitiæ fons ac origo, ut neque contra Jus Nat. neque contra Jus Gentium gentes unquam agant, sed potius vitam honestè socialiter ac pacificè transigant, promoturæ sic finem utriusque; Nostri Juris ultimum, nempe GLORIAM DEI,

ULB Halle
003 024 903

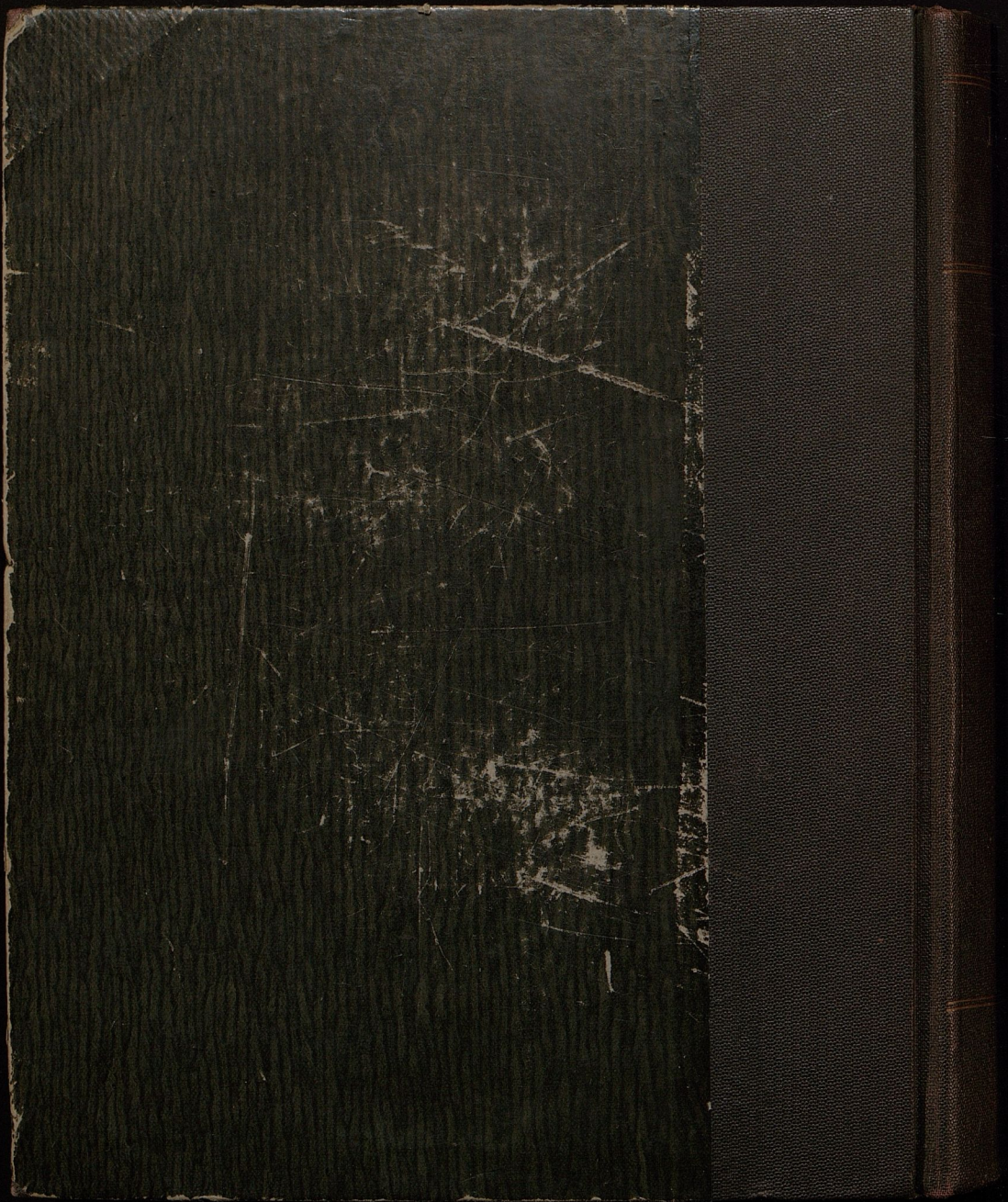
3

sh

W17

8773.

1685 27
M. J.

B. C. D.
DISSERTATIO MORALIS
DE

DISCRIMINE
JURIS GENTIUM

8

A
JURE NATURALI,

Quam

Inclutæ Facultatis Philosophicæ
consensu, in famigeratissima Lipsiensi
Academia

2

benevola ac placida Eruditorum censura

submittere

P R Æ S E S

M. JOH. DAVID Schwertner/
SS. Th. Baccalaureus

&

AUTOR-RESPONDENS

ABRAHAM Ziegler / Lucc. Lusat.
Ao. M. DC. LXXXV.

D. XI. Martij

LIPSIÆ,
Typis KRÜGERIANIS.

J. Ober

oro u
Viri
nec
ptit
OL

